

eul_wid: jii-ab

Σάτυρος ὁ Ὀξυρυγχίτης · Satyrus of Oxyrhynchus

Fragments on Alcibiades' Life

Ἀποσπάσματα περὶ τοῦ Ἀλκιβιάδου Βίου

Period: Ἑλληνιστική Hellenistic

Dialect: Κοινή Koine (frg)

Domain: Βίος Biography

Format: Πεζός Prose

t1-19 BIOI [ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΚΑΙ ΣΤΡΑΤΗΓΩΝ].

[ΑΛΚΙΒΙΑΔΟΥ.] Athenaeus XII: Περὶ δὲ τοῦ καλοῦ Ἀλκιβιάδου Σάτυρος ἱστορῶν «Λέγεται (φησὶν), ὅτι ἐν Ἰωνίᾳ μὲν ὦν, Ἰώνων ἐφαίνετο τρυφερώτερος, ἐν Θήβαις δὲ σωμασκῶν καὶ γυμναζόμενος, τῶν Θηβαίων αὐτῶν μᾶλλον Βοιώτιος, ἐν Θετταλίᾳ δὲ ἵπποτροφῶν καὶ ἡνιοχῶν, τῶν Ἀλευαδῶν ἵππικώτερος, ἐν Σπάρτῃ δὲ καρτερίαν καὶ ἀφέλειαν ἐπιτηδεύων, ἐνίκᾳ τοὺς Λάκωνας, ὑπερῆρε δὲ καὶ τὴν τῶν Θρακῶν ἀκρατοποσίαν.

¹ Τὴν δὲ αὐτοῦ γυναῖκα πειρῶν, ὡς ἕτερος, ἔπεμψεν αὐτῇ χιλίους Δαρεικοὺς. Κάλλιστος δὲ ὦν τὴν μορφήν, κόμην τε ἔτρεφεν ἐπὶ πολὺ τῆς ἡλικίας, καὶ ὑποδήματα παρηλλαγμένα ἐφόρει, ἃ ἀπ' αὐτοῦ Ἀλκιβιάδες καλεῖται. Ὅτε δὲ χορηγοίη πομπέων ἐν πορφυρίδι, εἰσιὼν εἰς τὸ θέατρον ἐθαυμάζετο οὐ μόνον ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῶν γυναικῶν. Διὸ καὶ Ἀντισθένης ὁ Σωκρατικὸς, ὡς ἂν αὐτὸς αὐτόπτης γεγωνῶς τοῦ Ἀλκιβιάδου, ἰσχυρὸν αὐτὸν καὶ ἀνδρῶδη καὶ ἀπαίδευτον καὶ τολμηρὸν καὶ ὠραῖον ἐφ' ἡλικίας γενέσθαι φησὶν. Εἰς δὲ τὰς ἀποδημίας ὅποτε στέλλοιτο, τέσσαρσι τῶν συμμαχίδων πόλεων ὥσπερ θεραπαίναις ἐχρῆτο. Σκηνὴν μὲν γὰρ αὐτῷ Περσικὴν ἔπησσον Ἐφέσιοι, τροφήν δὲ τοῖς ἵπποις αὐτοῦ Χῖοι παρῆχον, ἱερεῖα δὲ παρίστασαν εἰς τὰς θυσίας καὶ κρεανομίας Κυζικηνοὶ, Λέσβιοι δὲ οἶνον παρῆχον καὶ τὰ ἄλλα τὰ πρὸς τὴν καθ' ἡμέραν δίαιταν. Ἀφικόμενος δ' Ἀθήνησιν ἐξ Ὀλυμπίας, δύο πίνακας ἀνέθηκεν, Ἀγλαοφῶντος γραφήν· ὧν ὁ μὲν εἶχεν Ὀλυμπιάδα καὶ Πυθιάδα στεφανούσας αὐτὸν, ἐν δὲ θατέρῳ Νεμέα ἦν καθημένη, καὶ ἐπὶ τῶν γονάτων αὐτῆς Ἀλκιβιάδης, καλλίων φαινόμενος τῶν γυναικείων προσώπων. Καὶ στρατηγῶν δὲ ἔτι καλὸς εἶναι ἤθελεν· ἀσπίδα γοῦν εἶχεν ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος πεποιημένην, ἐφ' ἧς ἦν ἐπίσημον ἔρωσ κεραυνὸν ἡγκυλημένος. Ἐπικωμάσας δέ ποτε ὡς Ἄνυτον, ἐραστὴν ὄντα καὶ πλούσιον, συνεπικωμάζοντος αὐτῷ τῶν ἐταίρων ἐνὸς Θρασύλλου (τῶν πενήτων δ' οὗτος ἦν), προπιῶν τῷ Θρασύλλῳ τὰ ἡμίση τῶν ποτηρίων τῶν ἐπὶ τῷ κυλικεῖῳ προκειμένων ἐκέλευσε τοὺς ἀκουλούθους ἀποφέρειν πρὸς τὸν Θράσυλλον· εἶθ' οὕτω φιλοφρονησάμενος τὸν Ἄνυτον ἀπηλλάσσετο. Ὁ δὲ Ἄνυτος πάνυ ἐλευθερίως καὶ ἐρωτικῶς, λεγόντων τινῶν, ὡς ἀγνώμονα εἶη πεποιηκῶς ὁ Ἀλκιβιάδης, Οὐ μὰ Δί', ἔφη, ἀλλ' εὐγνώμονα· ἔχων ἐξουσίαν ἅπαντα λαβεῖν, τὰ ἡμίση κατέλιπεν.» ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΤΟΥ ΝΕΩΤΕΡΟΥ. ^[40]

Idem XII: Περὶ δὲ τῆς Διονυσίου τοῦ νεωτέρου Σικελίας τυράννου τρυφῆς Σάτυρος ὁ περιπατητικὸς ἱστορῶν ἐν τοῖς Βίοις, πληροῦσθαί φησι παρ' αὐτῷ τριακοντακλίνους οἴκους ὑπὸ τῶν εὐωχομένων. ΦΙΛΙΠΠΟΥ. ^[5]

- ³ Athenaeus VI: Σάτυρος δ' ἐν τῷ τοῦ Φιλίππου βίῳ «Ὅτε (φησί) Φίλιππος τὸν ὀφθαλμὸν ἐξεκόπη, συμπροῆλθεν αὐτῷ καὶ ὁ Κλείσοφος, τελαμωνισθεὶς τὸν αὐτὸν ὀφθαλμόν. Καὶ πάλιν, ὅτε τὸ σκέλος ἐπηρώθη, σκάζων συνεξώδευε τῷ βασιλεῖ. Καὶ εἴ ποτε δριμύ προσφέροίτο τῶν ἐδεσμάτων ὁ Φίλιππος, αὐτὸς συνέστρεφε τὴν ὄψιν, ὥς συνδαινύμενος. Ἐν δὲ τῇ Ἀράβων χώρᾳ οὐχ ὥς ἐν κολακείᾳ τοῦτ' ἐποιοῦν, ἀλλὰ κατὰ τι νόμιμον, βασιλέως παθόντος τι τῶν μελῶν, συνυποκρίνεσθαι τὸ ὅμοιον πάθος, ἐπεὶ καὶ γελοῖον νομίζουσιν, ἀποθανόντι μὲν αὐτῷ σπουδάζειν συγκατορύττεσθαι, πηρωθέντι δὲ μὴ χαρίζεσθαι τὴν ἴσιν δόξαν τοῦ πάθους.» Athenaeus: e Lynceo quaedam afferens de Clisophi, interponit haec: Ἀθηναῖος δ' ἦν γένος, ὥς φησι Σάτυρος ὁ περιπατητικὸς ἐν τῷ Φιλίππου Βίῳ. ^[10]

- ⁵ Idem XII: «Ὁ δὲ Φίλιππος ἀεὶ κατὰ πόλεμον ἐγάμει. Ἐν ἔτεσι γοῦν εἴκοσι καὶ δυσὶν, οἷς ἐβασίλευσεν, ὥς φησι Σάτυρος ἐν τῷ Περὶ τοῦ βίου αὐτοῦ, Αὐδάταν Ἰλλυρίδα γήμας, ἔσχεν ἐξ αὐτῆς θυγατέρα Κύνναν· ἔγημε δὲ καὶ Φίλαν, ἀδελφὴν Δέρδα καὶ Μαχάτα. Οἰκειώσασθαι δὲ θέλων καὶ τὸ τῶν Θετταλῶν ἔθνος, ἐπαιδοποιήσατο ἐκ δύο Θετταλίδων γυναικῶν, ὧν ἡ μὲν ἦν Φεραία Νικησίπολις, ἣτις αὐτῷ ἐγέννησε Θετταλονίκην, ἡ δὲ Λαρισσαία Φίλιννα, ἐξ ἧς Ἀριδαῖον ἐτέκνωσε. Προσεκτήσατο δὲ καὶ τὴν Μολοττῶν βασιλείαν, γήμας Ὀλυμπιάδα, ἐξ ἧς ἔσχεν Ἀλέξανδρον καὶ Κλεοπάτραν. Καὶ τὴν Θράκην δὲ ὅτε εἶλεν, ἦκε πρὸς αὐτὸν Κοθήλας ὁ τῶν Θρακῶν βασιλεὺς, ἄγων Μήδαν τὴν θυγατέρα καὶ δῶρα πολλά. Γήμας δὲ καὶ ταύτην ἐπεισήγαγε τῇ Ὀλυμπιάδι. Ἐπὶ πάσαις δὲ ἔγημε Κλεοπάτραν ἐρασθεὶς, τὴν Ἰπποστράτου μὲν ἀδελφὴν, Ἀττάλου δὲ ἀδελφιδὴν· καὶ ταύτην ἐπεισάγων τῇ Ὀλυμπιάδι, ἅπαντα τὸν βίον τὸν ἑαυτοῦ συνέχεεν. Εὐθέως γὰρ ἐν αὐτοῖς τοῖς γάμοις ὁ μὲν Ἀτταλος, Νῦν μέντοι γνήσιοι, ἔφη, καὶ οὐ νόθοι βασιλεῖς γεννηθήσονται. Καὶ ὁ Ἀλέξανδρος ἀκούσας ἔβαλεν ἥ μετὰ χειρὸς εἶχε κύλικι τὸν Ἀτταλον, ἔπειτα κάκεῖνος αὐτὸν τῷ ποτηρίῳ. Καὶ μετὰ ταῦτα Ὀλυμπιάς μὲν εἰς Μολοττοὺς ἔφυγεν, Ἀλέξανδρος δ' εἰς Ἰλλυριοὺς. Καὶ ἡ Κλεοπάτρα δὲ ἐγέννησε τῷ Φιλίππῳ θυγατέρα, τὴν κληθεῖσαν Εὐρώπην.» ΠΟΙΗΤΩΝ. ^[25]

t6a-c ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ. Vita Sophocli.

- ^{6a} : Σάτυρος δέ φησιν ὅτι καὶ τὴν καμπύλην βακτηρίαν αὐτὸς ἐπενόησε. Ibid.
- ^{6b} : Σάτυρος δέ φησιν αὐτὸν εἰπεῖν (sc. Sophoclem ab Iophonte tamquam ὑπὸ γήρως παραφρονοῦντα accusatum), «Εἰ μὲν εἰμὶ Σοφοκλῆς, οὐ παραφρονῶ· εἰ δὲ παραφρονῶ, οὐκ εἰμὶ Σοφοκλῆς», καὶ τότε τὸν Οἰδίποδα παραναγνῶναι. Ibid. ^[5]
- ^{6c} : Σάτυρος δέ φησι τὴν Ἀντιγόνην ἀναγινώσκοντα, καὶ ἐμπεσόντα περὶ τὰ τέλη νοήματι μακρῷ καὶ μέσσην ἢ ὑποστιγμὴν πρὸς ἀνάπαυσιν μὴ ἔχοντι, ἄγαν ἀποτείναντα τὴν φωνὴν σὺν τῇ φωνῇ καὶ τὴν ψυχὴν ἀφεῖναι. ΡΗΤΟΡΩΝ. ^[5]

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ. Plutarch.

- ⁷ V. X Oratt., de Demosthene: Ἀποθανεῖν δ' αὐτὸν Φιλόχορος μὲν φησι φάρμακον πίνοντα· Σάτυρος δὲ ὁ συγγραφεὺς, τὸν κάλαμον πεφαρμάχθαι, ᾧ γράφειν ἤρξατο τὴν ἐπιστολήν, οὗ γευσάμενον ἀποθανεῖν. ΤΩΝ ΕΠΤΑ ΣΟΦΩΝ. ^[5]
- ⁸ Diog. L. I, 68: Καὶ πρῶτος (sc. Χείλων Λακεδαιμόνιος) εἰσηγήσατο ἐφόρους τοῖς βασιλεῦσι παραζευγνύναι, Σάτυρος δὲ Λυκοῦργον. Diog.
- ⁹ L. I, 82: Βίας Τευτάμου, Πριηνεὺς, προκεκριμένος τῶν ἑπτὰ ὑπὸ Σατύρου. Idem ib.: Ἐν ταῖς Ἀθήναις .. τοῦ τρίποδος εὐρεθέντος ὑπὸ τῶν ἀλίων, τοῦ χαλκοῦ, ἐπιγραφὴν ἔχοντος, Τῷ

σοφῶ, Σάτυρος μὲν φησι παρελθεῖν τὰς κόρας (sc. Messenias, quas paullo ante captivas redemerat et dote instructas parentibus reddiderat Bion) ... οἱ δὲ τὸν πατέρα αὐτῶν, ὡς καὶ Φανόδικος ... εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ εἰπεῖν τὸν Βίαντα σοφὸν, διηγησαμένας τὰ καθ' ἑαυτάς. ΦΙΛΟΣΟΦΩΝ. ^[10]

¹⁰ Diog. L. VIII, 40, de Pythagora : Ἡρακλείδης δὲ φησιν ἐν τῇ τῶν Σατύρου Βίων ἐπιτομῇ, κτλ. Diog.

¹¹ L. VIII, 53, de Empedocle : Σάτυρος δὲ ἐν τοῖς Βίοις φησὶν ὅτι Ἐμπεδοκλῆς υἱὸς μὲν ἦν Ἐξαίνετου, κατέλιπε δὲ καὶ αὐτὸς υἱὸν Ἐξαίνετον. Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτῆς Ὀλυμπιάδος τὸν μὲν ἵππῳ κέλητι νενικηκέναι, τὸν δὲ υἱὸν αὐτοῦ πάλῃ, ἢ (ὡς Ἡρακλείδης ἐν τῇ Ἐπιτομῇ) δρόμῳ. Idem VIII, 58, de eodem: Φησὶ δὲ Σάτυρος ἐν τοῖς Βίοις ὅτι καὶ ἱατρὸς ἦν καὶ ῥήτωρ ἄριστος. ^[5]

¹² Γοργίαν γοῦν τὸν Λεοντῖνον αὐτοῦ γενέσθαι μαθητὴν, ἄνδρα ὑπερέχοντα ἐν ῥητορικῇ καὶ τέχνῃ ἀπολελοιπότε· ὃν φησιν Ἀπολλόδωρος ἐν Χρονικοῖς ἐννέα πρὸς τοῖς ἑκατὸν ἔτη βῖωναι. Τοῦτόν φησιν ὁ Σάτυρος λέγειν ὡς αὐτὸς παρείη τῷ Ἐμπεδοκλεῖ γοητεύοντι. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸν διὰ τῶν ποιημάτων ἐπαγγέλλεσθαι τοῦτό τε καὶ ἄλλα πλείω, δι' ὧν φησι· Φάρμακα δ' ὅσα γεγᾶσι κακῶν καὶ γήραος ἄλκαρ πεύση, ἐπεὶ μούνῳ σοὶ ἐγὼ κρανέω τάδε πάντα. Παύσεις δ' ἀκαμάτων ἀνέμων μένος, οἳ τ' ἐπὶ γαῖαν ὀρνύμενοι πνοιαῖσι καταφθινύθουσιν ἄρουραν· καὶ πάλιν, ἣν ἐθέλησθα, παλίντιτα πνεύματ' ἐπάξεις θήσεις δ' ἐξ ὄμβροιο κελαינוῦ καίριον αὐχμὸν ἀνθρώποις, θήσεις δὲ καὶ ἐξ αὐχμοῦ θερείου ρεύματα δενδρεόθρεπτα, τὰ δ' ἐν θέρει ἀήσαντα· ἄξεις δ' ἐξ Αἴδαο καταφθιμένου μένος ἀνδρός. Φησὶ δὲ καὶ Τίμαιος κτλ Ἡρακλείδης δ' ἐν τῷ Περὶ νόσων φησὶ καὶ Πausanία ὑφηγήσασθαι αὐτὸν τὰ περὶ τὴν ἄπνουν. Ἦν δ' ὁ Πausanίας, ὡς φησιν Ἀρίστιππος καὶ Σάτυρος, ἐρώμενος αὐτοῦ, ᾧ δὴ καὶ τὰ Περὶ φύσεως προσπεφώνηκεν οὕτως, Πausanίη, σὺ δὲ κλυθι, δαΐφρονος Ἀγχίτου υἱέ. Ἀλλὰ καὶ ἐπίγραμμα εἰς αὐτὸν ἐποίησε· Πausanίην ἱητρὸν ἐπώνυμον Ἀγχίτεω υἱὸν φῶτ' Ἀσκληπιάδην πατρὶς ἔθρεψε Γέλα, ὃς πολλοὺς μογεροῖσι μαραινομένους καμάτοισι φῶτας ἀπέστρεψε Φερσεφόνης ἀδύτων. Diog. ^[25]

¹³ L. IX, 26, de Zenone Eleata, vide Heraclidem fr. 7 ἐν τῇ Σατύρου Ἐπιτομῇ. Idem II, 12, de Anaxagora : Περὶ δὲ τῆς δίκης αὐτοῦ διάφορα λέγεται.

¹⁴ Σωτίων μὲν γὰρ φησιν ἐν τῇ Διαδοχῇ τῶν φιλοσόφων ὑπὸ Κλέωνος αὐτὸν ἀσεβείας κριθῆναι, διότι τὸν ἥλιον μύδρον ἔλεγε διάπυρον· ἀπολογησαμένου δὲ ὑπὲρ αὐτοῦ Περικλέους τοῦ μαθητοῦ, πέντε ταλάντοις ζημιωθῆναι καὶ φυγαδευθῆναι. Σάτυρος δ' ἐν τοῖς Βίοις ὑπὸ Θουκυδίδου φησὶν εἰσαχθῆναι τὴν δίκην, ἀντιπολιτευομένου τῷ Περικλεῖ· καὶ οὐ μόνον ἀσεβείας, ἀλλὰ καὶ μηδισμοῦ· καὶ ἀπόντα καταδικασθῆναι θανάτου. Ὅτε καὶ ἀμφοτέρων αὐτῶν προσαγγελθέντων, τῆς τε καταδίκης καὶ τῆς τῶν παίδων τελευτῆς, εἰπεῖν περὶ μὲν τῆς καταδίκης, ὅτι ἄρα «κάκείνων κάμου πάλαι ἢ φύσις κατεψηφίσατο» περὶ δὲ τῶν παίδων, ὅτι «ἦδεν αὐτοὺς θνητοὺς γεννήσας.» Diog. ^[10]

¹⁵ L. II, 26, de Socratis uxoribus Xanthippe et Myrto : Ἦνιοι δὲ καὶ ἀμφοτέρας ἔχειν ὁμοῦ (φασίν)· ὧν ἔστι Σάτυρός τε καὶ Ἰερώνυμος ὁ Ρόδιος. Φασὶ γὰρ βουλευθέντας Ἀθηναίους διὰ τὸ λειπανδρεῖν συναυξῆσαι τὸ πλῆθος, ψηφίσασθαι, γαμεῖν μὲν ἀστὴν μίαν, παιδοποιεῖσθαι δὲ καὶ ἐξ ἐτέρας ὅθεν τοῦτο ποιῆσαι καὶ Σωκράτην. Diog. ^[5]

¹⁶ L. III, 9, de Platone : Λέγουσι δὲ τινες (ὧν ἔστι καὶ Σάτυρος) ὅτι Δίῳνι ἐπέστειλεν εἰς Σικελίαν, ὠνήσασθαι τρία βιβλία Πυθαγορικὰ παρὰ Φιλολάου μνῶν ἑκατόν. Καὶ γὰρ ἐν εὐπορίᾳ, φασίν, ἦν, παρὰ Διονυσίου λαβὼν ὑπὲρ τὰ ὀγδοήκοντα τάλαντα, ὡς καὶ Ὀνήτωρ φησὶν ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ· Εἰ χρηματιεῖται ὁ σοφός. E LIBRO QUARTO. ^[5]

¹⁷ (τ) Idem VI, 80, postquam titulos scriptorum quae Diogenis esse feruntur recensuerat: Σωσικράτης δ' ἐν τῷ πρώτῳ τῆς Διαδοχῆς, καὶ Σάτυρος ἐν τῷ τετάρτῳ τῶν Βίων, οὐδὲν εἶναι

Διογένους φασί. Τὰ δὲ τραγωδία φησιν ὁ Σάτυρος Φιλίσκου εἶναι τοῦ Αἰγινήτου, γνωρίμου τοῦ Διογένους. Hieronymus in Jovinianum: Refert Satyrus qui illustrium virorum scribit historias, quod Diogenes palliolo duplici usus sit propter frigus; peram pro cellario habuerit, secumque portarit clavam ob corpusculi fragilitatem, qua jam senex membra sustentare solitus erat; et ἡμερόβιος vulgo appellatus sit, in praesentem horam poscens a quolibet et accipiens cibum. ^[5]

17a Habitavit autem in portarum vestibulis et porticibus civitatum. Quumque se contorqueret in dolio, volubilem se habere domum jocabatur et se cum temporibus immutantem. Frigore enim os dolii vertebat in meridiem, aestate ad septemtrionem: et utcunque sol se inclinaverat, Diogenis simul praetorium vertebatur. Quodam vero tempore habens ad potandum caveum ligneum, vidit puerum manu concava bibere, et elisisse illud fertur ad terram, dicens: «Nesciebam quod natura haberet poculum.» Virtutem ejus et continentiam mors quoque indicat. Nam quum ad agonem Olympiacum qui magna frequentia Graeciae celebrabatur, jam senex pergeret, febris in itinere dicitur apprehensus, accubuisse in crepidine viae; volentibusque eum amicis aut in jumentum aut in vehiculum tollere, non acquievit; sed transiens ad arboris umbram locutus est: «Abite quaeso, et spectatum pergite; haec me nox aut victorem probabit aut victum. Si febrem vicerō, ad agonem veniam: si me vicerit, ad inferna descendam.» Ibi per noctem eliso gutture, non tam mori se ait, quam febrem morte excludere. Athenaeus VI, de Anaxarcho : Σάτυρος δ' ἐν τοῖς Βίοις Ἀνάξαρχόν φησι, τὸν Εὐδαιμονικὸν φιλόσοφον, ἕνα τῶν Ἀλεξάνδρου γενέσθαι κολάκων, καὶ συνοδεύοντα τῷ βασιλεῖ, ἐπεὶ ἐγένετό ποτε βροντὴ ἰσχυρὰ καὶ ἐξάισιος, ὡς πάντας πτῆξαι, εἰπεῖν, Μὴ τι σὺ τοιοῦτον ἐποίησας, Ἀλέξανδρε, ὁ τοῦ Διός; Τὸν δὲ γελάσαντα εἰπεῖν, Οὐ γὰρ φοβερός βούλομαι εἶναι, καθάπερ σύ με διδάσκεις, ὁ τὰς τῶν σατραπῶν καὶ βασιλέων κελεύων με δειπνοῦντα προσφέρεισθαι κεφαλὰς. ^[5]

19 Athenaeus XIII, de Stilpone : Κατηγοροῦντος γοῦν ποτε Στίλπωνος Γλυκέρως παρὰ πότον, ὡς διαφθειρούσης τοὺς νέους, ὡς φησι Σάτυρος ἐν τοῖς Βίοις, ὑποτυχοῦσα ἡ Γλυκέρως, «Τὴν αὐτὴν, ἔφη, ἔχομεν αἰτίαν, ὧς Στίλπων. Σέ τε γὰρ λέγουσι διαφθεῖρειν τοὺς ἐντυγχάνοντάς σοι, ἀνωφελῇ καὶ ἐρωτικὰ σοφίσματα διδάσκοντα, ἐμέ τε ὡσαύτως. Μηδὲν οὖν διαφέρειν ἐπιτριβομένοις καὶ κακῶς πάσχουσιν ἢ μετὰ φιλοσόφου ζῆν, ἢ ἐταίρας.» ΠΕΡΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΩΝ. ^[5]

20 Athenaeus IV: Οἱ δὲ μὴ οὕτως (sc. ut Democritus, de quo in antecedentibus sermo) ἄσωτοι κατὰ τὸν Ἄμφιν· «Πίνους' ἐκάστης ἡμέρας δι' ἡμέρας,» διασειόμενοι τοὺς κροτάφους ὑπὸ τοῦ ἀκράτου, καὶ κατὰ τὸν Δίφιλον «Κεφαλὰς ἔχοντες τρεῖς, ὥσπερ Ἀρτεμίσιον, «πολέμιοι τῆς οὐσίας ὑπάρχοντες, ὡς Σάτυρος ἐν τοῖς Περὶ χαρακτήρων εἴρηκε, κατατρέχοντες τὸν ἀγρὸν, διαρπάζοντες τὴν οἰκίαν, λαφυροπωλοῦντες τὰ ὑπάρχοντα, σκοποῦντες οὐ τί δεδαπάνηται, ἀλλὰ τί δαπανηθήσεται, οὐδὲ τί περιέσται, ἀλλὰ τί οὐ περιέσται· ἐν τῇ νεότητι τὰ τοῦ γήρως ἐφόδια προκαταναλίσκοντες, χαίροντες τῇ ἐταίρᾳ, οὐ τοῖς ἐταίροις, καὶ τῷ οἴνῳ, οὐ τοῖς συμπόταις.» ΠΕΡΙ ΔΗΜΩΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΝ. ^[10]

21 Theophilus Ad Autolyc. II: Ἀλλὰ καὶ Σάτυρος, ἱστορῶν τοὺς δῆμους Ἀλεξανδρέων, ἀρξάμενος ἀπὸ Φιλοπάτορος τοῦ καὶ Πτολεμαίου προσαγορευθέντος, τούτου μηνύει Διόνυσον ἀρχηγέτην γεγονέναι. Διὸ καὶ [suppl. τὴν Διονυσίαν] φυλὴν ὁ Πτολεμαῖος πρώτην κατέστησεν. Λέγει οὖν ὁ Σάτυρος οὕτως: «Διονύσου καὶ Ἀλθαίας τῆς Θεστίου γεγενῆσθαι Δηιάνειραν· τῆς δὲ καὶ Ἡρακλέους τοῦ Διός, οἶμαι, Ὑλλον, τοῦ δὲ Κλεόδημον (l. Κλεοδαῖον), τοῦ δὲ Ἀριστόμαχον, τοῦ δὲ Τήμενον, τοῦ δὲ Κεῖσον, τοῦ δὲ Μάρωνα, τοῦ δὲ Θέστιον, τοῦ δὲ Ἀκοὸν, τοῦ δὲ Ἀριστοδαμίδα, τοῦ δὲ Κάρανον, τοῦ δὲ Κοινόν, τοῦ δὲ Τυρίμμαν, τοῦ δὲ Περδίκκαν, τοῦ δὲ

Φίλιππον, τοῦ δὲ Ἀέροπον, τοῦ δὲ Ἀλκέταν, τοῦ δὲ Ἀμύνταν, ** τοῦ δὲ Βόκρον (Βάλακρον?), τοῦ δὲ Μελέαγρον, τοῦ δὲ Ἀρσινόην, τῆς δὲ καὶ Λάγου Πτολεμαῖον τὸν καὶ Σωτήρα, τοῦ δὲ καὶ Βερενίκης Πτολεμαῖον τὸν Φιλάδελφον, τοῦ δὲ καὶ Ἀρσινόης Πτολεμαῖον τὸν Εὐεργέτην, τοῦ δὲ καὶ Βερενίκης τῆς Μάγα τοῦ ἐν Κυρήνῃ βασιλεύοντος Πτολεμαῖον τὸν Φιλάδελφον. Ἡ μὲν οὖν πρὸς Διόνυσον τοῖς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ βασιλεύσασι συγγένεια οὕτως περιέχει. Ὅθεν καὶ ἐν τῇ Διονυσίᾳ φυλῇ δῆμοί εἰσιν κατακεχωρισμένοι· Ἀλθῆς (Ἀλθῆς libri) ἀπὸ τῆς γενομένης γυναικὸς Διονύσου, θυγατρὸς δὲ Θεστίου, Ἀλθαίας· Δηιανειρὶς (Δηιανείρης libri), ἀπὸ [Δηιανείρας] τῆς θυγατρὸς Διονύσου καὶ Ἀλθαίας, γυναικὸς δὲ Ἡρακλέους. [Ὅθεν καὶ τὰς προσωνομίας ἔχουσιν οἱ κατ' αὐτοὺς δῆμοι.] Ἀριαδνὶς (Ἀριάδνης libri) ἀπὸ τῆς θυγατρὸς Μίνω, γυναικὸς δὲ Διονύσου, παιδὸς πατροφίλης τῆς μιχθείσης Διονύσῳ ἐν μορφῇ πρυμνίδι· Θεστὶς ἀπὸ Θεστίου τοῦ Ἀλθαίας πατρὸς· Θοαντὶς ἀπὸ Θόαντος παιδὸς Διονύσου· Σταφυλὶς ἀπὸ Σταφύλου υἱοῦ Διονύσου· Εὐανθὶς (Εὐαινὶς libri) ἀπὸ Εὐάνθεος (Εὐνόος libri) υἱοῦ Διονύσου· Μαρωνὶς ἀπὸ Μάρωνος υἱοῦ Ἀριάδνης καὶ Διονύσου. Οὗτοι γὰρ πάντες υἱοὶ Διονύσου. [APXAIΩN MYΘΩN ΣYNAΓΩΓH. ^[35]

t22a-b] Dionysius Hal.

22a A. R. I, 68, ubi de Palladii historia deque Samothraciis mysteriis laudatur Καλλίστρατός τε ὁ Περί Σαμοθράκης συνταξάμενος ἱστορίαν, καὶ Σάτυρος ὁ τοὺς ἀρχαίους μύθους συναγαγών. Διὰ τὰ ἐρωτικά ἐν ἱμάντι (sc.

22b Veneris) φησὶν Ὅμηρος κατεστίχθαι; Σάτυρος μὲν οὖν φησι, ἐπεὶ πληγῶν ἄξια δρῶσιν οἱ ἔρωτες· Ἀπίων δὲ κτλ. [DE GEMMIS.

t23-25] Plinius XXXVII, s.

23 24: Satyrus carnosas esse Indicas (sc. onyches dicit), parte carbunculi parte chrysolithi et amethysti, totumque id genus abdicat. Veram autem onychem plurimas variasque cum lacteis zonis habere venas, omnium in transitu colore inenarrabili, et in unum redeunte conventum, suavitate grata. Idem XXXVII, s. ^[5]

24 25: Satyrus Indicos (carbunculos) non esse claros dicit, ac plerumque sordidos ac semper fulgoris horridi: Aethiopicos pingues, lucemque non emittentes, aut fundentes, sed convolutos igne flagrare. Idem XXXVII, s. ^[5]

25 11: Phaethontis fulmine icti sorores fletu mutatas in arbores populos, lacrimis electrum omnibus annis fundere juxta Eridanum amnem, quem Padum vocamus: et electrum appellatum, quoniam sol vocatus sit Elector, plurimi poetae dixere, primique, ut arbitror, Aeschylus, Philoxenus, Nicander, Euripides, Satyrus. ^[5]